

bunăvoirea lui Dumnezeu să fie sălaş lui Hristos. Dacă naşterea lui Hristos din Fecioara Maria e greu de priceput pentru înţelegerea obişnuită, ea este nespus de folositoare şi dătătoare de îmbărbătare pentru toţi cei care doresc renaşterea duhovnicesc-morală a fiinţei lor.

(*Nicolae Velimirovici, Răspunsuri la întrebările lumii de astăzi*)

26 DECEMBRIE: PRĂZNUIREA SFÂNTULUI CUVIOS NICODIM CEL SFINŢIT DE LA TISMANA

Celui ce a răsărit din Fecioară, Mai-Marelui Păstorilor ca o oaie de turmă ai urmat, Părintele nostru Nicodim. Cu postul, cu privegherea, şi cu rugăciunile, te-ai făcut lucrător sfinţit de cele cereşti tămăduind sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Pentru aceasta strigăm : Slavă Celui ce te-a preamărit pe tine, slavă Celui ce ţi-a dat ție putere, slavă Celui ce a arătat tuturor prin tine îndreptare.

(Troparul Sfântului Cuvios Nicodim de la Tismana)

Pe 26 decembrie, în a doua zi de Crăciun, Biserica Ortodoxă Română face pomenirea Sfântului Nicodim de la Tismana, considerat părintele monahismului românesc.

Sfetic apropiat al domnitorului Mircea cel Bătrân, Cuviosul Nicodim de la Tismana este promotorul rugăciunii isihaste pe aceste meleaguri. Rolul său a fost providenţial pentru consolidarea credinţei ortodoxe în faţa ofensivei romano-catolice. Cu toate că este unul din cei mai mari ctitori de lăcaşuri sfinte din ţara noastră, Sfântul Nicodim a rămas emblematic pentru viaţa Mănăstirii Tismana care-l prăznuieşte în fiecare an la data de 26 decembrie.

Originar din sudul Dunării, din micuţa localitate Prilep, nu departe de Mănăstirea Decani, Sf. Nicodim s-a născut în anul 1320 din părinţi binecredincioşi şi temători de Dumnezeu, din neamul cneazului Lazăr, împăratul slavilor.

Perioada copilăriei i-a fost marcată de construirea bisericii Mănăstirii Visoki Decani, ctitoria cneazului Ştefan Duşan. Cu toate că ar fi putut avea o viaţă lipsită de griji, a ales "calea cea strâmtă şi cu chinuri" a călugăriei.

Pe când avea doar 15 ani, cu ocazia vizitei unor călugări atoniţi la Prilep pentru sfinţirea bisericii Mănăstirii Decani (1335), tânărul Nicodim s-a hotărât să-şi aleagă ireversibil destinul.

Experienţa lui atonită începe de la Mănăstirea Hilandar, unde egumenul l-a primit ca frate. Aici a învăţat temeinic limbile greacă şi slavonă şi a studiat scrierile Sfinţilor Părinţi.

După trei ani de ucenicie (1338), a primit îngerescul chip al călugăriei sub numele de Nicodim. În anul 1341, a fost hirotonit ierodiacon, iar după doi ani ieromonah.

Calităţile duhovniceşti deosebite pe care le dobândise într-un timp foarte scurt i-au determinat pe călugări ca, după moartea bătrânului egumen, să îl aleagă pe evlaviosul Nicodim în scaunul stăreţiei de la Hilandar. Această ascultare deloc uşoară a reuşit s-o împlinească fără cusur. A fost un neîntrecut gospodar şi un bun îndrumător al călugărilor, dar şi un bun teolog şi apologet desăvârşit al adevărilor de credinţă.

În secolul al XIV-lea a apărut în Biserica Ortodoxă, şi îndeosebi în Sfântul Munte, o mişcare de renaştere teologico-spirituală numită isihasm (de la cuvântul grecesc isihia-linişte).